

323.2 (47)/"1918"

OTTO GRIMLUND

**"Mannerheim
den blodige"
eller
"Den vite djävulen"**

PRIS 25 ÖRE

FRAM S FÖRLAG, STOCKHOLM

323.2 (480) K GRI

285

OTTO GRIMMUND

"Mannerheim
den blodige"
eller
"Den vite djaevlen"

1813.016

1813.016

1813.016

323.2 (480) K

/ sisällissota : Suomi

/ kansalaisota

/ Luokkasota

/ SWE

"Mannerheim den blodige"

eller

"Den vite djävulen"

av

Otto Grimlund

**TYÖVÄENLIIKKEEN
KIRJASTO**

STOCKHOLM
SVENSKA BOK- & TIDNINGST

1 9 1 9

TYÖVÄENLIIKKEEN KIRJASTO
KIRJASTO

1290651206

Omstående utgör den inlaga jag såsom ansvarig utgivare av Politiken inlämnat till Stockholms Rådhusrätt i målet angående vårt speciella »hyllningsnummer» för herr Mannerheim, då han för någon tid sedan på inbjudan av kungen i samförstånd med den liberal-socialistiska regeringen besökte Stockholm. Det varma mottagande Stockholms arbetare och Politiken beredde Gustaf V:s och Palmstiernas gäst renderade tidningen en stämning för »smädliga yttranden».

Inlagan skrevs ej med tanke på publicering utan blott för att inför domare och jury framlägga och klargöra mina och min tidnings ståndpunkt och hållning till herr Mannerheim. Då Frams Förlag emellertid framställt en önskan om att få utge densamma har jag intet däremot, men understryker blott att denna lilla skrift bör kompletteras och utfyllas genom läsningen av de övriga på förlaget utkomna broschyrerna som behandla detta ämne.

Stockholm 25 maj 1919.

O. G.

STADSBOKFÖRHANDLINGAR
KIRJASTO

841500

Kungl. Majestät har genom Justitiekanslärarsämbetet låtit åtala mig i min egenskap av ansvarig utgivare för tidningen »Folkets Dagblad Politiken», på den grund att nämnda tidnings nummer 35 för innevarande år ansetts inneha förgripligt innehåll av den art, varom Tryckfrihetsförordningens paragraf 3 mom. 9 talar. Nämnda moment lyder in extenso:

»9:o. Smädliga, förgripliga eller till osämja med främmande makter syftande omdömen och yttranden om samtida nationer eller stater, med vilka riket är i fredligt förhållande, om deras varande överhet, regering och regeringssätt, höge ämbetsmän och sändebud, inre eller yttre förhållanden, företag eller underhandlingar: förbrytelsen skall anses enligt 8 kap. 28 par. strafflagen, och skriften konfiskeras. Är skriften ej smädlig eller förgriplig, men genom densamma missförstånd med utländsk makt sig yppat, må den, utan rättegång, kunna konfiskeras».

Det åsyftade numret av »Folkets Dagblad Politiken» för den 12 februari 1919 innehöll några uttalanden med anledning av den finländska riksföreståndaren Mannerheims besök i Stockholm. Anklagelsen har icke närmare preciserats, än att den gäller just dessa uttalanden, varför jag ser mig tvungen att i mitt försvar dröja vid dem samtliga samt utförligare motivera dem och ådagalägga att de är med sanningen överensstämmande samt stödes av en inom vida kretsar av Sverges folk utbredd allmän opinion.

NÄR SANNINGEN OM DE VITAS ILLDÅD BÖRJADE BLI KÄND.

När den finländska revolutionen utbröt i januari 1918 isolerades de i södra Finland kämpande arbetarna för en tid fullkomligt från Sverge och Skandinavien. Resultatet var att inga säkra underrättelser från dem kunde nå hit. Detta begagnade motparten, det borgerliga Finland, det vita Finland, för att genom sina agenter utsprida de värsta historier om de revolutionära arbetarna och deras krigsföring. De utmålades som de gruvligaste vilddjur, och de grymmaste illdåd och ogärningar pådiktades dem. Och den svenska pressen gav med begärlighet spridning åt dessa systematiskt utkolporterade lögner. Men så småningom sipprade sanningen ut, sanningen om de finländska arbetarnas revolution och deras krigsföring. De utbasunerade ogärningarnas proportioner och antal minskades ansenligt, samt visade sig inskränka sig till brott, som förövats av element, som alltid under revolutionstid flyter upp på ytan och begagnar sig av tillfället för att tillfredsställa sina av det kapitalistiska samhällets förvrängda moral uppmammade sämsta instinkter. Det visade sig att den finländska revolutionsregeringen motarbetat dessa tendenser på det kraftigaste. När denna sak blev känd ägde en förskjutning rum inom den svenska opinionen. De svenska arbetarna och med dem den ärliga delen av det svenska folket såg att de förts bakom ljuset av tidningspressen, både den borgerliga och den högersocialistiska. Och sympatierna kom nu helt på de röda revolutionärernas sida. Antipatin kastades mot de vita, som utmålade sig själva som patriotiska frihetshjältar med endast ädla uppsåt.

När de vita sedermera befast sin seger och nyheter

om deras metoder vid segrarns fullföljande nådde Sverige, vart antipatin förbytt i öppen övilja, vilken sedan alltmera befästs och stegrats.

Likväl finner Sveriges regering det lämpligt att som sin officiella gäst hit inbjuda den främsta representanten för det vita skräckväldet, den ryska kavallerigeneralen, friherre Gustav Mannerheim.

Mot detta reste sig Sveriges arbetare som en man. Och »Folkets Dagblad Politiken» gav plats åt de uttryck av övilja och harm, som utlöstes bland svenska arbetare. För detta »brott» är det som jag nu blivit åtalad.

Den ryska generalen, friherre Mannerheim, bör alltså enligt härovan citerade, till grund för åtalet mot mig ställas paragraf ur Tryckfrihetsförordningen anses såsom Finlands »överhet», »høge ämbetsman» eller »sändebud». Ty att vi på något sätt skulle avsett att missfirma den finländska »nationen» eller »staten» som sådan vill väl icke ens J. K. ha sagt.

Mannerheim bör visserligen titeln »riksföreståndare», men därtill utsågs han av en lantdag, som inom Finland går under namn av »rumplantdagen», emedan av dess 200 medlemmar ett nittiototal förvägrats närvaro på grund av påtagligaste klassförföljelse från den maktägande bourgeoisins sida. Denna stympade lantdag utgjorde på intet sätt ett uttryck för det finländska folkets vilja, dess beslut hade icke laglig giltighet, enär dess sammansättning var beroende på omständigheter, vid vilka *Finlands lagar på det hänsynslösaste sätt trampats under jötterna*.

Icke nog med att från denna lantdag uteslutits de socialistiska representanterna, så när som på en, dessutom underlät den att i stället för de uteslutna inkalla de

lagliga suppleanterna, varigenom naturligtvis dess juridiska kompetens totalt spolierades. Dess kompetens belyses förträffligt av senator Väinö Tanner, som ger den följande kritik:

»Hur pass kompetent denna rumplantdag var att fullgöra lantdagens åligganden, förstår envar utan längre förklaringar. Den företrädde knappast mer än hälften av hela folket, och kunde alltså icke göra anspråk på namnet lantdag i ordets demokratiska bemärkelse, på sin höjd namnet klass-lantdag. T. o. m. från borgerligt håll medgavs att denna restlantdag icke moraliskt var berättigad att representera folket.

Lantdagen utvisade genast från början reaktionära åsikter och förtrampade lagliga former och laglighet i landet. Utan att alls tala om dess resultat i lagstiftningsväg, framträdde lantdagen öppet inför händelserna inom densamma på ett sätt, som icke har stöd i lagen. Lantdagen tillät t. ex. socialdemokratiska representanters fängslande tvärt emot lantdagsordningens föreskrifter, utan att lantdagens samtycke alls begärdes och utan att lantdagen i ett enda fall skulle vidtagit försvar för folkrepresentants integritet. Huru detta försiggick, därom har redan tidigare utförligt talats.

Betecknande för rumplantdagens förfaringsätt är förhållandet att densamma icke vidtog några som helst åtgärder för inkallandet av suppleanter för de döda socialdemokratiska lantdagsmännen».

Sådan var den lantdag, som utsåg den ryska generalen Mannerheim till »riksföreståndare» för Finland.

Någon närmare karaktäristik av tillvägagångssättet härvid tarvas icke för att klarlägga, att herr Mannerheim icke på laglig väg utsetts till sin post, att bakom honom står icke det finländska folket, utan blott en reaktionär överklass, som på statskuppens väg bemäktigat sig makten.

Därför är icke heller det citerade momentet 9 ur § 3

i Tryckfrihetsförordningen tillämpligt i detta fall, emedan Mannerheim blott utgör den finländska överklassens representant, »överhet», »sändebud» och »höge ämbetsman», icke den finländska nationens eller statens, än mindre folkets.

MANNERHEIMS HEDERSTITLAR.

Granska vi närmare vilka uttalanden det redan omnämnda numret av »Folkets Dagblad Politiken» innehåller, så finner vi följande ord använda om »riksföreståndaren», herr Mannerheim:

Svartgardistgeneralen, Finlands vita bödel, Den ovälkomne gästen, Den vita bödeln, Finnarnas bödel, Kameleonten och äventyraren, Idealtypen för en legoknekt, som med sin värja är beredd att slåss för Ryssland, Tyskland, Ententen eller var som helst, bara det betalas bra, En blodig kapitalistdräng, Vit tyrann, Dödsskallerepresentanten, Så kallade riksföreståndaren, Arbetarbödeln, Arbetarmördaren, Den man som med hjälp av svenska stigmän systematiskt mördat Finlands arbetare och deras värnlösa hustrur och barn, Mannerheim den blodige, Det jinska jolkets bödel, Dödsgeneralen, Mördargeneralen, Den jinska arbetarklassens bödel, Den jinska revolutionskrossaren, Den jinska arbetarklassens förtryckare, Den vita djävulen, Tsarismens lakej», jämte några andra varierande samma tema som dessa i anslutning till herr Mannerheims verksamhet i Finland.

Dessa ord har använts om herr Mannerheim av svenska arbetarorganisationer i deras protester mot det officiella besöket, av enskilda talare vid ett av omkring 2,000 personer besökt möte i Stockholm, varvid en synnerligen

skarp resolution antagits, samt av personer som i bunden form gett uttryck åt sina känslor.

För att Politiken gjort sig till språkrör för svenska arbetarorganisationer och för den väldiga opinion, som samlat skarorna till det nämnda mötet, för att vi vågat ge uttryck åt sanningen, för den skull ställer man mig som dess ansvarige utgivare åter på de anklagades bänk.

POLITIKEN HAR BLOTT SAGT SANNINGEN.

Uttryck åt sanningen? Javisst, ty *vartenda av de citerade epiteterna här ovan har jag för sig*. General Mannerheims hela verksamhet ådagalägger detta till fullo.

Jag skall i det följande visa detta.

Redan i det åtalade numret av Folkets Dagblad Politiken» förekommer omnämmanden, som klart och tydligt visar det berättigade i de framkastade beskyllningarna, varjämte den socialdemokratiska vänsterns präss både före och efter Mannerheims besök återgett skildringar från Finland, vilka visar det befogade i protesternas skarpa ord mot herr Mannerheim.

Sålunda återges t. ex. följande utdrag ur författaren Einar Ljungbergs tal, vari han motiverar sina hårda uttalanden om herr Mannerheim med att anföra följande allmänt kända och upprörande omänskliga fakta, fakta, som borde utestänga en Mannerheim från umgänge med alla civiliserade människor:

»Det var Mannerheim, som lät skjuta tio röda för varje dödad vit. Det var han, som ledde masslakten på de röda under och efter striderna. Det var han, som låtit svälta ihjäl tusentals oskyldiga fångar, ledd av den vansinniga lysten att i Finland rycka upp socialismen med rötterna».

Vidare har »Folkets Dagblad Politiken» i det för förgripligt ansedda numret följande att omförmäla angående herr Mannerheim:

»Det var han, som organiserade och medvetet satte i system den vita terrorn, som alltsedan de vitas seger huserat i Finland. Vi påminna endast om hans offentliga uttalanden, att enda straffet för de upproriska vore döden, att Finlands arbetarklass måste nedtryckas till en paria-klass, vilket ju också sedermera skett, att upprorsledarna skulle avrättas genom hängning o. s. v. Det var Mannerheim, som i sina kungörelser befälde, att alla tillfångagagna beväpnade rödgardister skulle skjutas, vilket sedan, såsom norska läkaren Heimbeck intygar, tillämpades ända så långt, att sårade rödgardister sköts. Överhuvud taget förekom också inga röda sårade på sjukhusen.

Det var på grund av Mannerheims order eller av honom utfärdade fullmakter, som å erövrade orter en sådan skräckregim upprättades, att en arbetsklädd ej vågade visa sig ute, liksom den beryktade ordern, att för varje vit, som avrättades, skulle tio röda skjutas också härstamade från honom. Mannerheims högkvarter i Seinäjoki i Österbotten var en avrättningsplats för hundratals fredliga finska arbetare, vilka ryckts från sina hem för att avrättas. Åtminstone med hans vetskap sköts alla tvångsuppbådade arbetare, vilka vägrade att strida emot sina klassbröder.

Visserligen saknades ej redan förut mördarviljan hos de vita vilddjuren, men Mannerheim satte den i system, legaliserade och uppmuntrade den. Det var på den tid Mannerheim var överbefälhavare — under maj månad i fjol — som av de fångna rödgardisterna enligt beräkning inemot 15,000 utom dom och rannsaking sköts, och det var under hans egid, som de 80,000 fångarne inneslöts i fånglägren, där det elände vidtog, som sedermera tack vare svält och umbäranden krävde ännu 15,000 rödgardisters liv.

Det är alltså ej uatn orsak som i Mannerheims person

för arbetarna såväl i Finland som ute i världen, den vita terrorns hyena personifieras. För de borgerliga är Mannerheim räddaren av deras utsugarrättigheter, för arbetarna är han bödeln. Blott en sådan Mannerheim, vilken saknar varje samband med folket, skulle kunnat vara den dirigerande handen i blodsöd».

Dessa uttalanden kan till alla sina delar bestyrkas med dokument, och här nedan skall jag nu anföra och dokumentera ytterligare uppgifter, som sätter herr Mannerheims värksamhet som den vita terrorns ledare och första egentliga spiritus rector i fullaste dagsljus.

Mannerheim har, för det första genom sin verksamhet under inbördeskriget visat att han med själ och hjärta gillar de åtgärder, som både under och efter kriget vidtogs mot de röda fångarna och krigarna. Senare har han genom att åtaga sig riksföreståndareämbetet i Finland till fullo låtit förstå, att han i alla delar hyllar och gynnar den vita skräckregeringen. Men han har gjort ännu mera. Både under och efter kriget har han fällt uttalanden, som låter honom framstå som pådrivare och upphovsman, när det gäller extremt stränga åtgärder mot de redan förut hämskt lidande röda fångarna. Det torde vara nog att här citera de yttranden, som general Mannerheim i samråd med senator Heikki Renvall avgav till den danska redaktören *Hasager*. På tal om skillnaden mellan de två samhällsklasserna, arbetare och bourgeoisie, i Finland yttrade herr Mannerheim:

»Om jag hade avgörandet i min hand, så skulle jag säga, att här icke bör byggas broar».

Han har haft avgörandet i sin hand, och han har visat en skräckslagen värld, vad han menar med att inga broar skall byggas. Den vita terrorn har mer än någonting

annat vidgat klyftan mellan samhällsklasserna i Finland. Och härför är ytterst herr Mannerheim ansvarig. Han fortsatte i intervjun med redaktör Hasager:

»Det kan endast bli tal om en sak, om straffet. Det är utmätt av lagen. Derevolutionära har gjort sig skyldiga till högförräderi och uppror. *Straffet för detta är döden*».

Och herr Renvall sekunderar honom med mindre politisk formskicklighet, men med desto större öppenhjärtighet, som avslöjar det vita våldssystemets ohyggligt brutala natur:

»*Alla som deltagit i upproret kommer att straffas. De skall dömas för högförräderi. Möjligen kan senare ges amnesti åt en del, men endast under den förutsättning, att de berövas alla sina medborgerliga rättigheter och icke i framtiden får deltaga i landets politiska liv. De skall göras till en pariakast. Ledarna skall straffas med lagens hela stränghet. — För deras förbrytelse finnes endast ett straff: h ä n g n i n g*».

AVEN BORGARE ÄR DJUPT UPPRÖRDA ÖVER DEN VITA TERRORN.

Så ter sig de vita kulturhjältarna »intime». Och deras hantlangares verksamhet har senare visat att de menade blodigt, bokstavligen det blodigaste allvar med sina ord.

Inget under alltså, att harmen och vreden mot dem, och särskilt mot den främste representanten, herr Mannerheim, blivit så stark överallt, att t. ex. Norges arbetare genom att resolut ge uttryck åt sin avsky, tvang herr Mannerheim att inhibera det besök i Norge, varmed han avsett att kränka Norges arbetare liksom han skymfde Sväriges och Danmarks. Protesterna både här och i Danmark vittnade dock nog så värtaligt, att man ämnar

avtvå skymfen, när tillfälle erbjudes. Och även i andra länder har röster höjts mot de vitas hjälte herr Mannerheim. Såväl i Ryssland, Tyskland, England, Frankrike, Schweiz, Italien, som i flera andra länder har fällts liknande omdömen om herr Mannerheim, som de vilka föranlett J. K. att visa sin nitälskande tjänsteiver genom åtalet mot »Folkets Dagblad Politiken». Till och med inom borgerliga kretsar har man gett uttryck för avsky inför dylika metoder, värre än de upprörande missförhållanden, som på sin tid satten en hel kulturvärld i rörelse mot den ryska tsarismen. De borgerligas samveten har blivit mer förhårdade sedan dess. Men arbetarnas har ännu icke förlorat all känsel och de har dess bättre omsider även skaffat sig förmågan att reagera inför dylika utbrott av kapitalistisk vilddjursmoral.

Även inom läger, vilka finner hänsyn och aktning från borgerligt håll, har man lagt fingret på de sjuka punkterna och pekat ut samt brännmärkt förhållandena på ett sätt, som med tillräcklig klarhet visar det berättigade i att stämpla den officiella representanten för och främsta medskyldiga i det vita skräckväldet i Finland, som en bödel, mördare och djävul.

För att då först hålla oss till Svärge skall vi citera några uttalanden från den högersocialdemokratiska pressen jämte den del av den borgerliga, som till en viss del låtit sanningen om Finland sippra fram, även om de saknat mod att ge den hel och obesuren. För den som följt med den vänstersocialistiska pressen i Svärge är det fullt uppenbart, varför arbetarna i alla länder känna sådan brinnande harm inför det vita Finlands representant, herr Mannerheim. Ty sanningen om det vita Finlands vålds-

bragder utgör det svartaste bladet i den sista tidens kapitalistiska historia. Och det vill säga mycket!

Med anledning av Mannerheims besök faller regeringsorganet »Social-Demokraten» följande ord, som understryker styrkan i arbetareopinionen mot Mannerheim:

»Mannerheim är kallad till riksföreståndare av en lantdag, från vilken socialdemokratien hålles utesluten, därigenom att dess valda reresentanter fängslats eller bringats att gå i landsflykt. Han representerar blott en del av Finlands folk och närmast den del, vars hänsynslöst brutala politik efter inbördeskriget väckt harm och sjudande förbittring inom de bredaste lager av vårt folk».

»Odlaren» skriver den 15 februari:

»Respekten för en man som Mannerheim kan knappast hos någon vara stor. Denne man, som först kämpade såsom kosackgeneral mot tyskarna i Ostpreussen och sedan, då tsarregimen störtades, flydde till Finland, där han dock fann nåd inför Kerenski och var honom behjälplig med störtandet av den lagliga finska lantdagen och med kaiserarméernas hjälp krossade den finska revolutionen och nu slutligen äntrat över till ententen. För en dylik vindflöjel kan ingen ha respekt».

Jo, Svärges regering och kungahus har det tydligen!

För att återkomma till den vita terrorn, som framför allt understryker det berättigade i de epitet »Folkets Dagblad Politiken» n:r 35 innehåller må här ytterligare citat om densamma anföras.

MATLAGNING STRAFFAS MED DÖDEN!

Artisten Paul Myrén har bl. a. uttalat sig på följande sätt om de vitas framfart (Se bl. a. »Soc.-Dem.» 27/6):

»— — — Det var obestridligen masslakt av värnlösa, ofta utan ens ett sken av rättsprocedur. På ett ställe

skulle en ryttmästare rannsaka en mängd på en lista upptagna fångar, varvid det visade sig att 41 av dem redan var skjutna utan undersökning och dom, bland dem en 17-årig flicka, som gjort sig skyldig till brottet att laga mat åt de röda. Som en förmildrande omständighet för det summariska förfarandet med henne anfördes — att hon befunnits syfilissmittad».

Detta är blott en episod bland hundrade andra dylika. Herr Myrén fortsätter:

»Behandlingen av dem som dömts till fängelsestraff är också ohygglig. De flesta av dem har fått 12 års straffarbete, men jag misstänker att inte många av dem kommer att tynga fångvårdsbudgeten någon längre tid. De svälter ihjäl. Jag har i Villmanstrand med egna ögon sett röda fångar beta gräs för att stilla sin hunger....»

Herr Gustav Möller fäller följande bittra ord i »Soc.-Dem.» den 22 juni 1918:

»Det är sannerligen på tiden att den finska överklassens skändliga gärningar nämnas vid deras rätta namn.

Det är icke civilisation utan barbari att mörda sin motståndare, vare sig morderna äro öppna våldshandlingar eller justitiemord.

Det är icke civilisation, utan barbari att låta sina fångar dö på grund av vanvård.

Det är icke civilisation utan barbari att diskutera om man skall öppna slavhandel med arbetarklassen som slavobjekt.

Det är icke civilisation utan barbari att hålla i fängelse under de uslaste villkor skaror av oskyldiga personer.

Det är icke västerländsk civilisation utan österländskt barbari att nedtrycka en klass i samhället till en paria-kast.

Det är icke civilisation utan barbari att utrota människor, blott emedan de bekänna sig till en viss samhällsåskådning — — —»

Men den man som självmant åtagit sig ansvarigheten

och själv personligen deltagit i utövandet av det vita skräckvälde varom citaten härövan bär vittne, den mannen bör enligt Svea Rikes Justitiekanslärssämbete icke kallas förtryckare, mördare och bödel. Det är i sanning svårt att även med den bästa vilja i världen finna andra ord för att beteckna en man, som är delaktig i tiotaltusen personers nedslaktande och långsamma svältande till döds.

EN FINSK BORGERLIG TIDNING OM FÅNGLÄGREN.

För yttermera visso skall jag här nedan anföra ett utdrag ur en finsk borgerlig tidning »Etolä Suomen Sanamat» den 20 juni, vilken strax efter det den publicerat nedan-nämnda artikel, blev *indragen*. Det var enda sättet, var-på vederbörande kunde dementera de däri ingående upp-gifterna. Det åsyftade fånglägret var det s. k. Hennala fångläger.

»Hela fånglägret är omgärdat med ett 2 m. högt tagg-trådsstängsel. Vid portarna samt här och där omkring finnes kulsprutor, alltid färdiga till »rensopningsarbete» om så fordras. På gårdets inre sida står vakterna, med endast få meters mellanrum, alltid påpassliga. Kasärnbygg-naderna har lidit avsevärt av bombardemanget. Här och där märkes bombspår i vägarna och tusentals fönster är sönder, en avsevärd del dock tidigare söndrade av de ryska soldaterna.

Men fånghopen!

Det är uselhetens uselhet man får skåda.

Unga, i sina tider kraftiga män, låg här och där på marken. Man kunde icke tilltala dem, men redan blicken sade att de ej hade det väl. En del av dem är uppsvällda genom ödem så att huden spännes, andra åter är bleka och magra så benen lysa.

De lider av hungerfeber av vilket slags patienter det i Hennala enligt en läkares utsago finnes närmare 600.

Denna feber uppstår icke i så hög grad av brist på föda, som på grund av dess ensidighet och svaghet.

Jag fortsätter färden.

Där vid vägen sysslar en hop män vid vattenledningen. De tvättar sig. Andra sitter i närheten och gör storstädning i underkläderna, dödade parasiter.

Där är en annan grupp, fem à sex man kring en eld på vilken de i en av rostig bleckplåt improviserad kastrull kokar sin älsklingsrätt, sillhuvuden, lutfiskfjäll och skinn, brödsmulor, fiskben och vad de kunnat finna i avskrädeshögen. Sådana grupper finnes i tiotal och i alla väntar man med otålighet att den delikata rätten skall bli färdiga.

Där slukar en man sin sill och en annan, som redan blivit färdig med sin, dricker vatten, som ville han släcka en brand.

Där möter jag en man, som med virrig blick frågar när hans sak kommer före. Denna fråga framställer han till alla han möter och endast den.

Där kommer ett följe. På en bår ligger en man med ansiktet blått som på en som håller på att kvävas. Jag väjer. Männe det var smittkoppor? Vem vet? Men döden har säkert redan slagit sina klor i honom.

— — —»

Dylika fångläger fanns i tiotal, och i den försmäktade, pinades och svalt ihjäl samt mördades genom vanvård åtskilliga tiotal tusen människor. Och mannen som leder allt detta, han får icke kallas mördare och bödel, ehuru han är det i den allra värsta form.

Ovananförda uttalanden ger en svag föreställning om de rysligheter, som faktiskt timat i Finland, sedan de vita trupperna med tyska regementens bistånd brutit ner den finländska arbetarnas frihetskamp och revolution mot sitt lands barbariska överklass. Jag kunde ännu fortsätta att citera skildringar, till alla delar bestyrkta, om de värsta missbruk och övergrepp mot de röda arbetarna.

Men dessa saker är redan allmänt bekanta, trots att den borgerliga prässen överallt gjort sitt bästa att förtiga dem. Vi vet att Finlands arbetare en tid jagades i skogarna som vilda djur, att det var riskabelt gå klädd som arbetare i Finland, emedan man då riskerade att häktas när som helst på grund av första bästa angivelse. Vi vet, att tortyr kommit i fråga mot fångar, kvinnor som män, Vi vet, att barn svultit ihjäl massvis, att Finlands hela arbetarklass faktiskt varit en pariaklass, som förnekats varje, till och med den minsta rättighet. Allmänt bekant är, huru arbetarföreningarnas hus utan vidare ockuperades av de borgerliga skyddskårerna, eller oftast blott stängdes, medan föreningarna upplöstes och all deras egendom beslagtogs och i flera fall förskingrades. Arbetarna stod rättslösa mot skyddskårernas godtycke, som tog sig uttryck i anfall på eventuella sammankomster, vare sig dessa var tillåtna eller icke. Eller också bröt man sig nattetid in till arbetare, som var »misstänkta» och härjade samt ödelade deras hem, varvid leken ofta slutade med mord av en eller flera arbetare. Den omsider i Finland tillåtna socialdemokratiska tidningen »Socialidemokraatti» har härresande skildringar härom under de sist förflutna månaderna. Och på sistone har den finländska telegrafens officiellt underrättat utlandet om cernering av arbetarstadsdelarna i Hälsingfors, Viborg, Åbo m. fl. orter, varvid samtliga arbetarhem varit underkastade den brutala ste undersökning och invånarna trakasserats på det råaste och mest upprörande sätt. Godtyckliga häktningar med prygel och råa tillmälen mot de misstänkta hör allt fortfarande till ordningen. — Skildringen om rättslösheten i Finland kunde fortsätta, men detaljerna skulle fylla vo-

lymer, varför jag föredrar att nedan citera ett officiellt dokument, som i sammandrag ger en bild av orättvisorna. Det är det försvarstal, som senator Väinö Tanner höll inför Hälsingfors rådhusrätt, när han anklagades på grund av ett manifest, som av Finlands socialdemokratiska parti utgivits i och för valen till Finlands landtag.

SENATOR TANNER OM DET MANNERHEIMSKA SKRÄCKVÄLDET.

Där säger han bland annat följande på tal om inbördeskriget och den vita terrorn efter krigets slut, och redan detta korta utdrag visar med tillräcklig tydlighet, vilket vansinnigt plågornas helvete Finlands borgerliga diktatorer med herr Mannerheim i spetsen berett åt sitt lands arbetare.

Han yttrar:

»Ett medborgarkrig är alltid rysligt. Detta är medborgarkrigets naturell i alla land. Från de rödas sida har det aldrig påståtts att de fört sitt krig med lämpor. Och från de vitas sida åter påstås, att de röda gjort sig skyldiga till mord på över 1,000 personer. Saken är dock ännu under utredning, varför detta tal icke är slutligt eller fullt fastslaget.

Vad de vitas krigföring vidkommer, så måste denna enligt från fronten erhållna uppgifter, ovillkorligt stämplas som skoningslös och grym. Filosofie doktorn Henning Söderhjelm, som på grund av officiella rapporter publicerat arbetet »Det röda upproret i Finland år 1918» skriver om de vitas krigföringssätt följande (sid. 165—166):

»Vad nu de vitas krigföring angår, så måste denna otvivelaktigt betecknas såsom »hård». De vita kämpade mot upprorsmän och landsförrädare, deras krig var en befrielsekamp mot uppror och banditer, de voro i grund och botten icke någon krigförande armé utan en hastigt samlad mängd frivilliga, som gått ut för att straffa foster-

landsfiender och illgärningsmän. Intet under då, om domen ibland var kort, om förbittringen ledde till stränghet, hårdhet och — om man så vill till brutalitet».

På själva de vitas sida vill man alltså icke förneka att deras krigsföring var rå och grym. Och denna råhet och skoningslöshet framträdde speciellt däri, att på de orter, vilka ända från upprorets början voro i de vitas händer eller under upproret övergingo till dem, utfördes oerhört många arkebuseringar och mord på fångar och vapenlösa fredliga arbetare.

SLAKTEN BÖRJAR.

Särskilt betecknande är i detta avseende händelserna på Varkaus bruk efter den 21 februari, Sedan de vita intagit Varkaus, som försvarades av endast cirka 80 med militärgevär beväpnade arbetare, vidtog arkebuserandet. Genast efter intagningen nedgjordes vid Varkaus trämassefabrik en massa, genom uttagning av varje tionde man i ledet, cirka 60 man (enligt andra uppgifter 63) samt vid Pirtinvirta Taulumäki likaledes 60, vilkas lik kastades i floden. Därefter vidtog en s. k. ståndrätt vars dagliga resultat var cirka 15 arkebuseringar. Detta fasansfulla skådespel fortsattes i tre veckors tid, varunder framför de anhörigas ögon, enligt lägsta beräkningar, arkebuserades 400 arbetare. Under den röda tiden skedde enligt borgerliga beräkningar i Varkaus 6 mord, med vilka dessa massavrättningar motiverats.

De s. k. ståndrätterna arbetade intensivt under upprorstiden å den vita sidan bakom fronten. Men dessutom skedde talrika mord, vilkas orsak var enskild hämnd eller enbart röveri, såsom talrika till justitiekanslern ingångna klagoskrifter utvisa.

Finsk lag känner ingen »ståndrätt». Till sin sammanställning lära ståndrätterna varit mer eller mindre tillfälliga och deras rannsakingar och domar möjligast summariska. Å flera orter tillgick dömandet så att någon eller några av ortens vita genomgingo fångförteckningarna

och med rött bläck drogo ett kors efter de namn de ansågo farliga för sig själva eller samhället och det hemska arbetet utfördes sedan enligt dessa proskriptionslistor av besoldade bödlar.

Redan under upprorstiden stego de av de vita arkebuserade eller mördade arbetarnas antal till flere tusen, men först efter dess kuvande vidtog den egentliga döds-sådden.

Enligt insamlade statistiska uppgifter, vilka tillföljd av bristande tid ännu icke hunnit granskas, men vilkas slutsumman i något fall ej överstiger, utan är lägre än den verkliga, mördades och arkebuserades i nedannämnda landskommuner under upproret eller efter dettas kuvande — flere orter månadtal efter kuvandet — på de vitas föranstaltande följande antal arbetare, bland dem en massa kvinnor. (Endast sådana kommuner, där antalet mördade överstiger 50 har medtagits i den svenska förteckningen).

Antrea	60	Kangasala	63
Asikkala	108	Kymi	125
Eura	188	Lohja	55
Halikko	71	Lappo	310
Tavastkyrö	176	Mouhijärvi	140
Yttis	80	Mäntyharju	191
Hausjärvi	330	Nummis (Nyl.)	51
Hauho	100	Pirkkala	82
Hollola	1,335	Padasjoki	75
Iittis	245	Rautus	304
Jokioinen	180	Tammela	291
Juupajoki	66	Vichtis	80
Jämsä	185	Varkaus	450
Jorois	146	Viborgs landsförs.	121
Kokemäki	70	Voikka	200

Uppgifter saknas från över 250 socknar.

Nedannämnda, städerna rörande uppgifter över de av vita mördade arbetare äro, åtminstone vad beträffar Hälsingfors, Lahtis, Tammerfors och Viborg, tillsvidare osäkra,

men så mycket kan även om dessa sägas att de bli större allteftersom uppgifterna ingå.

Björneborg	82	Kotka	1,200
Borgå	31	Kuopio	13
Fredrikshamn	269	Lathis	2,000
G:la Karleby	134	Nystad	15
Heinola	12	Raumo	65
Hälsingfors	400	Tammerfors	600
Jakobstad	20	Tavastehus	418
Joensuu	300	Vasa	90
Kemi	130	Viborg	3,000
Kexholm	21		

Summa 8,800

Uppgifter saknas tillsvidare från 17 städer.

Till dessa bör tillfogas enskilda mord i sådana socknar, varest de mördades antal understiger 50. Av sådana äro tillsvidare åtskilliga hundratal fall kända,

Inalles stiger de mördade och och arkebuserades antal enligt dessa bristfälliga uppgifter på landsorten till 7,017, varför slutsumman stiger till 15,817. Varje dag anländer dock nya bidrag. Till vilken slutsiffra de mördade och skjutnas antal uppgår, är ännu omöjligt att säga. Men redan ovanstående summa, 15,817, berättigar väl att säga det »borgarklassen utsatt död och fördärv».

Och det som mest faller en i ögonen är att detta mördande, ty annat kan väl icke detta alla lagliga former åsidosättande nedslaktande kallas, systematiserades, och godkändes såväl av den militära ledningen som av regeringen.

AMNESTI FÖR BANDITERNA.

Ehuru största delen av dessa mord försiggått efter striderna och delvis berott på enskild hämnd, vartill kommer att vid morden förekommit talrika fall av röverier, har icke åtal mot dessa samhällsfarliga brott blivit väckta. Tvärtom har denna verksamhet fått samhällets erkännande genom meddelad amnesti. Detta skedde i benådningss

manifestet av den 7 december med följande betecknande ord:

»Personer, vilka vid kuvandet av det mot den lagliga ordningen utbrutna upproret eller för att hindra upprorets utbredande eller för ordningens återställande i sina handlingar överskridit vad som för ovannämnda måls vinnande var nödvändigt, må icke därför ställas under åtal och straffas».

På grund härav har bl. a. mot en del massmördare och rånare redan anhängiggjorda mål blivit nedlagda. I högsta grad kränkande för rättskänslan är detta förfarande, då brott medvetet lämnas ostraffade.

»LAGLIGHETEN» TILL HEDERS!

Sedan arbetarna på detta sätt straffats utom lagen, beslöt borgarklassen åter beträda laglighetens väg. Ständerätterna glömdes småningom och statsförbrytelsesdomstolarna, dessa sorgligt ryktbara domstolar in casu, kommo i stället.

Nu vitog en ny period i den finska lagskipningens historia. Även dessa statsförbrytelsesdomstolar började nämligen avkunna dödsdomar, vilka också värkställdes.

Sagda specialdomstolar fällde över 450 dödsdomar, varav nio över socialdemokratiska lantdagsmän. I värkställighet äro satta åtminstone följande antal domar: Sveaborg 72, Lathis 31 och Viborg 12. Överallt lär cirka 150 avrättningar skett på grund av statsförbrytelsesdomstolarnas domar. Ätminstone en del av de dömda voro tidningsredaktörer, agitatorer, tjänstemän hos de röda, frontbefälhavare och i allmänhet personer, vilka ej ens skyldes för enskilda brott utan för statsförbrytelse. Det oaktat fastställdes domarna av statsförbrytelseöverdomstolen och domen sattes i värkställighet utan skonsamhet.

Vid avrättningarna hade vederbörande icke i flesta fall till sitt förfogande ens övade skyttar, varför delinkventerna ofta endast blevo sårade i en eller annan kroppsdel och dogo först sedan den kommenderande officeren efteråt

givit dem en nådekula i huvudet. Emellanåt, som t. ex. i Sveaborg den 26 oktober, fanns ej tillräckligt antal skyttar, utan blev sju dödsdömda skjutna av fyra bödlar. Medan en avrättades fingo de andra invänta sin tur.

Ännu ett tredje sätt att så död omkring sig hade borgarklassen. Detta belyses av följande proklamation, som på sin tid var anslagen på flera ställen å Sveaborg:

»Meddelande.

Fångarna n:o 3,116, 3,126 och 2,793 från Lasarettsholmens fängelse ha i dag blivit skjutna. De två förstnämnda emedan de förövat inbrottsstöld i till finska staten hörande förrådsmagasin, den sistnämnda emedan han fränrövat en fånge dennes livsmedel. Alla fångar meddelas, det fångar, vilka göra sig skyldiga till brott mot stadgad ordning eller överbevisas om brott, genast skjuts. Sveaborg den 7 maj 1918.

Carl von Wendt, civilkommendant.»

Detta var väl första gången i vårt land ordningsbrott beivrades med dödsstraff. Människoliv hade icke stört värde.

FÅNGLÄGREN.

I denna punkt av valmanifestet påvisades även den internationella skandal de hos oss upprättade fånglägren utgjorde.

Dessa fångläger uppstodo därigenom att alla vid krigsoperationer tagna »röda» samlades på vissa ställen för att invänta förhör och dom. Man ansåg sig icke kunna lämna dem på fri fot tills undersökning verkställets. Då på detta sätt vid samma tidpunkt samlades enorma massor fångar, är det klart att deras skötsel och vård icke kunde vara av den art som under vanliga förhållanden av fångvården bör erfordras. Fångarna instuvades i gemensamma fångläger, varifrån småningom utsipprade de mest härresande underrättelser.

Att döma därav att vid statsförbrytelsedomstolarna finnas över 75,000 från underdomstolarna översända hand-

lingar i mål och alltså minst detta antal politiska fångar dömts mellan midsommar och november, tillfångatogs alltså efter upprorets kuvande omkring 90,000 personer eller nära 3 procent av hela Finlands befolkning. Krigsminister Thesleff uppgav i sitt tal i lantdagen den 5 juli att ännu då, alltså närmare tre månader efter intagandet av Tammerfors och Hälsingfors, förvarades i fångläger över hela landet 72,589 fångar, därav 4,575 kvinnor. De största fånglägren voro enligt hans uppgifter Sveaborg, Tammerfors, Riihimäki, Ekenäs och Lathis, i varje dessa förvarades 8—9,000 fångar. Av kvinnorna voro största delen i Lahtis och Sandhamn. I början av juli var å sistnämnda plats över ett tusen kvinnliga fångar, av dessa, enligt vad lantdagen meddelats, 86 proc. mellan 15 och 20 år.

Öppet har erkänts att anordnandet av förplägning och placering åt så enorma fångmassor var förenad med stora svårigheter. Även vidgav krigsministern detta i ovan nämnda tal i lantdagen, som utgjorde svar å en interpellation för lugnandet av den borgerliga allmänheten och utlandet, och vari förhållandena därför utmålades med varsamhet, så att de icke voro sanningsenliga.

Hurudana förhållandena vid dessa fångläger i verkligheten voro, därom får man en någorlunda god inblick ur en rapport, avgiven av professor Robert Tigerstedt till regeringen (prof. T. värkade en tid som överläkare vid fånglägren). I den omnämner han bl. a. förhållandena i Sveaborgs fångläger.

DÖDENS FÖRGÅRDAR.

Docenten Carl Tigerstedt (prof. T:s son) har uppgjort beräkningar, enligt vilka den å Sveaborg utdelade födan till fångarna endast i undantagsfall stiger till 1,400 och 1,500 kalorier, men vanligtvis innehåller blott 800—1,000 kalorier.

För egen del anser jag, att den bristfälliga förplägningen kan få de fördärvligaste följder efter en fasta på 6—8 veckor.

Till svälten kom dessutom synnesligen usla bostads- och hólsoförhållanden, som beröfvade fångarna deras sista motståndskraft. Att kasärnerna voro alltför små för de väldiga fångmassorna medgav till och med krigsminister Thesleff.

»På grund av det väldiga antalet fångar och emedan landet icke stod redo att härbärgera de fångmassor, som upproret gav, har jämväl luftkubiken i kasärnerna i allmänhet varit mindre, än vad man plär anse vara nödvändigt för i kasärner boende manskap, nämligen om dagen minst 8 och om natten minst 13 kubikmeter. I fängelserna har motsvarande kubikmått varit 8, 7 och 6 kubikmeter per fånge, i några fängelser till och med ännu mindre».

Till och med denna förklaring förskönade förhållandena. T ex. förhållandena i Ekenäs får av prof. Tigerstedt följande vitsord:

»Orsaken till den stora dödligheten måste därför sökas på annat håll, i de otillfredsställande hygieniska förhållandena i fånglägren.

Sålunda är redan fångarnas placering en orsak. Det tillgängliga utrymmet motsvarar alls icke fångarnas antal.... Jag skall nöja mig med att framställa blott några exempel. Dessa exempel äro dock enligt mitt förmenande tillräckliga för att ådagalägga, att fångarnas bostäder motsvarar icke ens de anspråkslösaste fordringar, om man även kan påträffa en och annan förvaringsplats, där förhållandena äro bättre ordnade.

Då förhållandena voro sådana, är det ingenting att förvåna sig över, att dödligheten inom kort tog fruktansvärda former i fånglägren. En del av fångarna dog i hunger, andra på grund av bristfälliga hygieniska förhållanden. Prof. Tigerstedt ger följande upprörande skildring härav:

»Från den 6 juni till 31 augusti har dödligheten i Ekenäs varit oerhört stor, vilket följande tablå visar.

På 1,000 fångar ha varje vecka dött:

Juni	6—12	5,90
»	13—19	8,56
»	20—26	23,00
»	26— 3 juli	14,60
Juli	4—10	18,87
»	11—17	26,76
»	18—24	41,11
»	25—31	42,33

Totalantalet fångar har under denna tid växlat mellan 6,027 och 8,597. Under hela tiden har antalet avlidna fångar stigit till 1,347, och det ges dagar, då dödligheten stigit till 40,7. Dödligheten bland fångarna har under denna tid allmänt stigit, och just under senast förflutna vecka var den 7 gånger större än under andra veckan i juni.

Dödligheten 42,33 per tusen i veckan motsvarande i Hälsingfors med dess 200,000 invånare 8,466 dödsfall per vecka. Dessutom bör observeras att de personer, varom det här är fråga, utan undantag befinner sig i en ålder, då dödligheten är ytterst ringa.

Denna fasaväckande dödlighet kan man icke ens förklara som resultat av att någon svårare epidemi skulle rasat i fånglägret».

»I varje fall är en dödlighet om 42,33 per tusen i veckan, någonting förut ohört, och *någonting liknande har knappast inträffat i tsarismens fängelser* eller om något sådant inträffat, har det förorsakats av någon smittosam sjukdom, såsom kolera, smittkoppor eller dylikt, men icke av en sådan ohygienisk behandling av fångarna».

»Av de 1,347 fångar, som dött under tiden mellan 6 juni och 31 augusti har endast 337, det är 25 proc., avlidit på sjukhuset, medan däremot 1,010 liv slocknat på väntsalarnas träbriter».

För att man icke skall kunna påstå att jag överdriver vid skildringen av dessa hemska förhållanden, har jag nöjt mig med att citera blott ett par uttalanden av personer i

officiell ställning. Dessa yttranden låta en ana, hurudana förhållandena i fånglägren i själva verket voro. De utgjorde faktiskt dödsrikets förgårdar. I allt kan man räkna att minst 15,000 liv slocknat i förtid i dessa fångläger.

Även detta kan med fullt fog kallas att utså död och fördärv».

Detta citat ur det digra aktstycket torde vara nog för att bevisa fullt och klart att våldsyset i Finland intet annat var, än ett systematiskt mördande och förintande av arbetarna i Finland. Och den man som tagit verksam del i förberedandet av detta tillstånd, som genom direkta order givit anledning till tusentals dråp och mord, som slutligen åtagit sig ansvaret för den vita regimen i Finland, där dess främsta post, riksföreståndareposten, erbjöds honom av en lantdag, som ingen rätt hade att handla och besluta i det finländska folkets namn, den mannen kan väl ej av civiliserade människor kallas vid annat namn än: mördare och bödel. Alldeles som historien redan dömt en hertig av Alba, en Gallifet, en Nikolaus den blodige och flera andra, alldeles med samma rätt har vår tid, när den känner sanningen, plikt och skyldighet att stämpla herr Mannerheim av det vita Finland som en arbetareklassens förtryckare, en mördare och bödel, rätt att kalla honom vid ett namn som motsvarar hans gärning, vare sig detta sedan är Mannerheim den blodige, Finlands bödel eller den vite djävulen.

MANNERHEIM DEN BLODIGE SOM HYCKLARE.

Till sina övriga egenskaper som äventyrare, condottier och en imperialismens skoningslösa legoknekt har han nu fogat en ny: hyckleriet. Man kunde med anspelning på ett känt yttrande säga, att hyckleriet är den tribut som

dygden avtvingar lasten, när man tar del av de »benådningar», varmed Mannerheim nu förgäves i farans stund söker att köpa sig fri från de pinade och hetsade finländska arbetarnas hat och förbittring mot tsarlakejen och revolutionskrossaren. Den ypperligaste illustrationen till hans hyckleri utgör det nyligen utgivna benådningsmanifestet, som i sin helhet lyder på följande sätt:

»För jämt ett år sedan anlände Finlands armé, sedan dess befrielseverk var slutfört, till landets huvudstad. Arbetet för det splittrade fosterlandets återuppbyggande kunde vidtagas. Särskilda företeelser inom samhället tyder visserligen på, att inom detsamma ännu gives element, vilka motarbetat strävandena att ernå och bevara samhällsfred och vilka sålunda ställer sig hindrande i vägen för samhällets önskan att i större utsträckning få förmildra sina straffåtgärder. Det oaktat och i hopp att sinnet för laglydnad och känslan för lagbunden ordning skall under förhållandenas utveckling skärpas och växa sig starkt, har jag ansett mig kunna fatta beslut därom att beträffande de personer, vilka äro dömda till straff för landsförräderi och högförräderi men icke gjort sig skyldiga till andra brott eller varit anstiftare av eller intagit en ledande ställning till upprorsrörelsen, upptages till prövning i vad mån de kunna benådas eller deras straff förmildras. Beklagligtvis har det givits fall, då efter upprorets kuvande oskyldiga människor fallit offer för ett grovt övervåld från ansvarslösa personers sida. Min avsikt är därför, att uppmana statsrådet att taga under övervägande, huru understöd åt barn, vilka sålunda förlorat sin fader och familjer, som berövats sin försörjare, må kunna utdelas».

Här utlovas »benådning» åt alla icke ledare och sådana som ej gjort sig skyldiga till »andra brott» än landsförräderi och högförräderi. Med den kännedom som man under den senaste tiden fått om kulturlandet Finlands

rättsskipning, bör det icke förvåna, att man i allmänhet mottar detta benådningsmanifest med misstroende. Dess formulering är nämligen så tånjbar att det medger tolkning på olika sätt, men i varje fall hos lättroget folk måste väcka den tanken, att herr Mannerheim nog för sin del önskar benådning, men att här den bekanta finländska »lagligheten» träder hindrande emellan. Herr Mannerheim har dock visat sig tidigare kunna handla både på sida om lag och lantdag, och hela manifestet är bara ett hycklande försök, varvid han även bementlar det faktiska envælde han nu äger i Finland. Han vill genom benådnin-gen visa sig mild samt dymedelst vinna de småborgerliga kretsarnas gunst; — arbetarna i Finland kan han icke dupera med så enkla medel.

Under förhållandenas tryck har han även tvingats att göra ett medgivande »att oskyldiga människor fallit offer för grovt övervåld från ansvarslösa personers sida». En formulering som vittnar gott om hans politiska stilform, men som icke kan igensopa spåren av hans tidigare uttalanden och handlingar. De undersökningar, som kunnat vidtagas, trots de maktägandes försök att hindra dem, har allaredan varit tillräckliga att visa, att missförhållandena och övergreppen inspirerats och genomförts på befallning av de ledande, eller direkt förorsakats av dem. Mannerheim är trots alla både egna och andras rentvagningsförsök den ytterst ansvarige för att det hemska som rymmes inom den gemensamma beteckningen: den vita terrorn i Finland 1918—1919. Han blottar detta även i ovanciterade manifest, där de oansvariga icke hotas med några som helst straffpåföljder för sitt »grova övervåld», utan den enda åtgärd, som herr Mannerheim finner nödig, är

en liten allmosa från statens sida till de mördades och ihjälsvultnas barn och familjer.

Sådan är den främste representanten för det vita Finland, för de borgerliga, vilka i sin helhet, trots att de ohyggliga sanningarna om den vita terrorn icke kunnat bemötas eller dementeras, ännu sluter upp kring dess metoder och försvarar dem och deras ledande man, Mannerheim. Vi ha ju ett bevis härpå, när de 80 socialdemokratiska medlemmarna i lantdagen samlade sig kring en interpellation till regeringen med grava och förskräckliga anklagelser mot de vitas åtgärder vis a vis fångarna och arbetarna i Finland, anklagelser, som ända in i minsta detalj var bestyrkta och icke av de vita kunde bemötas, utan blott fräckt förnekas. Denna interpellation föranledde ingen åtgärd, ty de borgerliga representanterna slöt enhälligt upp till för svar för den vita terrorn.

Därmed underströk Finland den marxistiska sanningen, att det är klassintressena, som är de avgörande för företeelserna inom det kapitalistiska samhället. De borgerligas klassintressen har förmått de maktägande att helt överge alla andra hänsyn. Att de då skulle ha någon förståelse för de strävanden, som rör sig på arbetarhåll, arbetarklassens kamp för frihet och ett rättvisare samhälle, det står utanför möjligheternas gräns. För dem måste arbetarnas revolutionära strid mot imperialismen, och inom revolutionens ram även mot kapitalismen, te sig som fördärvbringande tendenser, vilka måste nedslås med alla medel, som blott kan användas. Mannerheim har förstätt sin uppgift som det kapitalistiska samhällets väktare och med brutal skoningslöshet lett det borgerliga Finland, när det slog sin revolterande arbetarklass till

jorden. Han har medskuld i alla de otaliga morden och den nöd, som det sista året gått ut över Finlands arbetare, och därför kan han icke ges andra namn än sådana, som svenska arbetare begagnade mot honom i Folkets Dagblad Politiken den 12 februari 1919.

ÅTALETS KLASSNATUR.

Jag hyser ingalunda någon naiv tro på att jag skulle bli frikänd i detta mål. En sådan frikännande dom vore någonting för den svenska klassrättskipningen absolut naturvidrigt. Ty domstolarna är klassinstrument, som dömer enligt klasslagen. Det är Sväriges borgerliga klasser, som nu genom Justitiekanslärssämbetet på initiativ av Kunglig Majestät låter åtala Politiken, för det den vågat ge uttryck för den svenska arbetarklassens ovilja och avsky mot den herre, som i den finländska revolutionen varit och är de finländska borgarnas främsta representant och sista hopp, herr Mannerheim. — Detta åtal visar, genom de händelser som gått orsaken till detsamma, först samhörigheten mellan de två ländernas, Sväriges och Finlands arbetarklasser, men även samhörigheten mellan de två ländernas borgerliga klasser, de ännu härskande.

Därmed är även dess natur fastställd som en händelse i den väldiga kamp, som nu pågår jorden runt mellan kapital och arbete, mellan ännu härskande borgerliga klasser och för sin frihet kämpande arbetarklasser.

Detta mål är blott en liten anspråkslös episod i den väldiga världsrevolutionen, som nu stiger allt starkare fram, gör sig alltmera gällande. Den världsrevolution som skall avgöra om den socialistiska produktionsordningen redan nu eller först senare skall segra över den kapitalistiska.

Därför hyser jag inga illusioner beträffande en frikännande dom. Så länge de borgerliga klasserna stå kvar vid makten, kommer de även att med alla de medel, som står dem till buds, slå ned på oss revolutionärer. Deras klasslagar äro ett sådant medel. Och med naturnödvändighet måste de använda sig av dem även i detta obetydliga fall för att »fälla» och »döma», därför att vi sagt sanningen.

Stockholm den 20 maj 1919.

Otto Grimlund.

**TYÖVÄENLIIKKEEN
KIRJASTO**

TYÖVÄENLIIKKEEN KIRJASTO

**Sörnäisten rantatie 25 A
00500 HELSINKI**

THESE BOOKS ARE THE PROPERTY OF THE
LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO
AND ARE NOT TO BE LOANED OUT OF THE
LIBRARY BUILDING OR TO BE USED FOR
ANY OTHER PURPOSES THAN READING
AND RESEARCH. ANY BOOKS SO LOANED
OUT OF THE LIBRARY BUILDING OR
USED FOR ANY OTHER PURPOSES THAN
READING AND RESEARCH WILL BE
CONSIDERED LOST AND THE BORROWER
WILL BE RESPONSIBLE FOR THE
REPLACEMENT OF THE BOOKS.

UNIVERSITY OF CHICAGO LIBRARY

CHICAGO, ILL.